

Живият цилиндър

Тръгна Мунчо гостъ отива,
съсъ цилиндъръ на глава,
но полегна и заспива
въ сѣнка подъ една липа.

Той цилиндъра остави
близо на една скала,
гарга черна се появи
и на него тя кацна.

Гаргата се чуди, мае
що въ цилиндъра се крий,
иска бързо да узнае,
но въ беда се намѣри.

Че цилиндърътъ политна
и похлупи я завчасъ.
Клета гарга беззащитна, —
тя заграчи съ силенъ гласъ.

Скъпъ гостъ

Щомъ влѣзе учителятъ въ
класната стая, децата замълчаха.
Само часовникътъ на стената
тракаше тикъ-такъ, тикъ-такъ,
като мъничко човѣшко сърдце.

— Деца, — дигна глава учителятъ
и кротко погледна мъничките
българчета, — утре пристига
скъпъ гостъ въ наше-

то училище, човѣкътъ, който
пише чудните български книги!

Сжбчо трепна.

— Истина ли? — попита.

— Истина, Сжбчо! Идва човѣкътъ
давидинашия мъничекъ градъ
и да ви прочете нѣщо самъ!
Отъ неговитѣ уста ще чуете
една хубава приказка!

Подиръ обѣдъ Сжбчо изко-